

18.505/

74

SZÁZEZREK KÖNYVE

18505

165

Nagy Lajos
**FŐ AZ
ILLUZIÓ**

ba

TILINKÓ

ÚJDONSÁG

STÜHMER

NAGY LAJOS

FŐ AZ ILLUZIÓ

DR. ÁGHIM ANDRÁS KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST

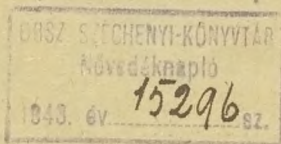
be

Minden jogot, így a filmesítés jogát is
fenntartjuk.

18.105.174

Felelős kiadó: dr. Achim András,
9710.43. Hungária Nyomda Rt., Budapest
Felelős: vitéz Bánó Lehel igazgató.

Angyalka Bálint szerette a csendet. Helyesebben mondva nem szerette a zajt. Irtózott tőle. A zaj bosszantotta, sértette, haragudott a zaj okozóira. Meg tudnám ölni! — mondta gyakran, amikor valami istentelen robajt, zörgést, kiáltást hallott, s ilyenkor kocsivezetőre, fuvarosra, sofőrre, hangos emberre gondolt.

És Angyalka Bálint Pesten lakott.

El lehet tehát képzelni, mennyit kellett gyötörödni. A villamosok zakatolása, kerekeik csikorgása, autók dübörgése, teherkocsik zörgése, mindenféle utcai hangszörnyűség, a szomszédok hangos beszéde, a jókedvű suhancok füttyülése, asszonyok pörlekedése, minden megfosztotta nyugalmatól. Angyalka Bálint már hatvan éves volt, tehát öregedő ember és *nyugdíjas*, ahogy olyan szépen mondják, nyugalomra tehát szükségé, joga lett volna.

Gyakran változtatta tehát a lakását.

Mindig a zaj elől menekült, hajszoalta a jól-

megérdemelt nyugalmat. Ment hát egyik házból a másikba. Mert az egyik házban, ahol lakott, kocsmá volt például. A kocsmá tivornyázó részegei éjszakánként ordítottak, civakodtak, néha verekedtek, nyekergő zene kíséretével. Angyalka tehát felmondta a lakását és ment tovább.

A másik helyen garázs volt az ablakai közelében. Autók zúgtak, motorok pöfögtek minduntalan az utcán. Innen is ment tovább.

Alig maradhatott bárhol félesztendeig.

Végre érkezett egy lakásba, amellyel egy ideig semmi különösebb baja nem volt.

Ez a másodikemeleti „összkomfortos“ lakás, kertre nyíló ablakaival, fehérre mázolt ajtóival, ragyogó új parkettájával a csendes boldogság otthona lehetett volna. Bár az átkos újrendszerű építkezés, azok a papírvékonyaságú falak ott sem hárították el a zajnak nevezett legnagyobb természetű veszedelmet. Az igaz, hogy a ház minden függőleges lakásához külön lépcsőház vezetett, de a szomszéd hangos beszédét át lehetett hallani a falon.

Szerencse, hogy Angyalka szomszédságában öreg házaspár lakott. Szomorú és hallgatag két ember. Ezek azonban elköltöztek és augusztus elsején új lakók jöttek helyükbe.

Vajjon kik lehetnek? Csendes emberek-e? Majd elválnak. Mindenesetre gyanúsak. Mert egyelőre oly pokoli zajt csapnak a bútoraik ideoda tologatásával, kalapálással és szögek falba-verésével, hogy az kibírhatatlan.

Angyalka Bálint elmegy hazulról. Sétál. Reméli, hogy néhány óra alatt megszűnik a váratlan új szörnyűség.

Amikor visszamegy a lakásába, még mindig tart a tologatás is, a kalapálás is. Hát ez borzasztó! Mit lehetne csinálni? Csendre kellene inteni a zavargókat. Az emberteleneket. Át kellene kiabálni hozzájuk. Hallani hallanák és bizonyára megérteneék a szót. Hogy jobban megértsek, gorombán kellene átkiabálni. Akárkik is az illetők, mert mégis csak gazság, amit csinálnak.

Át kellene kiabálni, de mégis... mi legyen a szó? Ne zörögjenek? Hagyják már abba? Vagy: csendesebben kalapáljanak? Hm! Csendesen kalapálni aligha lehet.

Angyalka Bálint ráért hosszasan tünődni, mert odaát mintha elfáradtak volna, szünetet tartottak a zajkeltésben.

No, talán el is készültek a rendezkedéssel és most már csöndben maradnak, — gondolta Angyalka Bálint és kezdett megnyugodni.

Ebben a percben új szögverés kezdődött. Éppen az elválasztó falban. Iszonyatos! Annál iszonyatosabb, mert egyenletesen ismétlődő, konok ütésekkel verték a falat. Csattogtak az ütések és kongott, rengett a fal. Mintha minden egyes ütés Angyalka fejét érte volna.

Huh! A legokosabb lenne — dühöngött Angyalka Bálint, kivenni a fiókból a revolvert és átlőni vele a nyavalyás falat. No, nem azért, hogy valakiben kár essék, attól Isten mentsen, hanem csak úgy ijesztésül. Mert erre mégis csak elhallgatnának.

Az ötlet a revolverrel, Angyalka Bálint egyetlen háborús emlékével, persze bolondság volt. Hiszen még kellemetlensége is támadhatna az embernek a lövöldözésből. De káromkodni, jó hangosan, kiadósan, az bizonyára megfelelne. Angyalka Bálint azonban úriember, hogy káromkodjon, azt a világért meg nem tenné. A káromkodás izléstelen lenne, csak részeg, vagy bolond ember kövelné el. Odaát a falon túl nők, sőt gyermekek is lehetnek. Nem jó sem a revolver, sem a káromkodás. Mit tegyen hát?

A szögverés megszűnt. És... a helyzet még kínosabbá vált. Mert a csend, bármely pillanatban megszakadhatott, új zaj kezdődhetett, új zaj,

új rettenet, mely kínos, feszült csendbe vág bele, tehát olyan, mint a robbanás. Ha kicsi is az ilyen, hirtelen kelet zaj, akkor is a hangja felfokozott erővel, támadva veti magát az ember idegzetére, elállítja még a szívverést is.

Ó, jaji Angyalka Bálintot majdnem szétvetette a várakozó nyugtalanság. Szinte megkönnyebbült azután, amikor odaát megint tologatni kezdtek valami szekrényt.

A háborúban a távirászoknál szolgált Angyalka Bálint. Most legalább hasznát veheti a tudományának. Annak, hogy Morse-jelekkel szavakat tud kikopogtatni. Szerencse, hogy ezt a tudományát nem felejtette el, mert időnként, a maga mulatságára, el-eljátszogatott a kopogtatással.

Igen, most is kopogtatni fog. Nem baj, ha nem is értik meg, ami bizonyos, de mégis tudomást szereznek arról, hogy itt van valaki, érzékenylelkű ember, akit kímélni kellene.

Egyszerűen átkopogtathatna. Megverhetné erőlyesen a falat és ez elég lenne. A figyelmeztetést meghallanák és megértenék.

Ezt is csinálja. Hogy mindjárt szavakat ko-

pogtat, az már mellékes, azt csak a maga kedvére teszi. Azért, hogy néhány haragos szóval kiadja a mérgét, a teremburáját annak a zajongó népségnek!

Odaállt a falhoz és hevesen kezdett kopogtatni:

— Csend legyen odaát!

És nyomban megtoldotta:

— Micsoda lárma ez? Nem tudják már abbahagyni? Azt a fékomadta!

Nini! A zaj elállt. Egy percig csend van a szomszéd lakásban. Majd felhangzik a kacagás. Női hang. Tiszta, kellemes, egészen kedves.

No lám, milyen szerencse, hogy Angyalka Bálint nem követett el valami igazi gorombaságot. Mert hát a „fékomadta“ az csak olyan tréfás szó.

Egyszerre csak, csodák csodájára, odaát is kopogtatni kezdik a falat. Így szól a szabályos jelekkel feladott kérdés:

— Ki ott?

Angyalka Bálint megdöbben, de néhány pillanat múlva már felel is:

— Angyalka Bálint.

Kis szünet következik, mintha nem értették volna odaát, vagy gondoskodnának az új kérdésen.

Angyalka Bálint türelmetlen, újabb ötlete

azonban hirtelenében nem támad, megismétli a nevét:

— Angyalka Bálint.

Odaát is kopogtatnak:

— Mit kíván?

— Csendet.

— Parancs ez?

— Nem. Kérés. Könyörgés.

— Zavarja a lárma?

— Nagyon.

— Ideges?

— Kicsit

— Szegény ember. Hány éves?

Angyalka Bálint, hiszen nem látható, hogy maholnap túljár a hatvanon, habozás nélkül fül-lenti:

— Harminckettő.

— Ilyen fiatal?

— Nem vagyok fiatal, mert húszéves szeretnék lenni. De kicsoda Ön?

Csend következik. A falon túl mintha visszavonultak volna.

Csak nő lehet az, aki kopogott, mert az életkoromról érdeklődött — vélte Angyalka Bálint. Meg különben is a kacagás női hang volt. Ugvan az kopog, aki kacagott. Vajjon hány éves? Majd

megmondja. Fiatal lehet, mert kissé tartózkodó. Az első kérdésre visszavonult. Csak ennyit, ilyen keveset engedett meg magának a játékból. No, de mindjárt meglátjuk.

Angyalka megismétli a kérdést:

— Ott kicsoda?

— Fontos?

— Igen, fontos.

— Miért?

— Mert kellemes a hangja.

— Nagyon kíváncsi?

— Most már igen.

— Mit akar rólam tudni?

— Mindent.

— Sok lenne.

— Először a nevét

— Péczeli Mária.

— Tehát tud táviratozni?

— Amint hallja. Postásnak készülök. Vidékre megyek, postamesternőnek.

— Asszony?

— Leány.

— Még szabad?

— Ne legyen ilyen kíváncsi.

— De kíváncsi vagyok. Udvarolni szeretnék magának.

Erre a kijelentésre kétféle válasz érkezik. Először újabb csengő kacagás, azután kopogtatással:

— Nem lehet.

— Miért nem?

Kis szünet. Angyalka tünődik. Vajjon őszinte lesz-e a válasz?

— Menyasszony vagyok és a vőlegényem féltékeny.

— Nem törődöm vele.

— Most dolgom van, holnap ismét jelentkezhet. Isten vele.

— Még egyet!

— Halljuk.

— Milyen színű a haja?

— Szőke.

— Nagyszerű.

Angyalka Bálint szürke agglegényélete kiszínesedett. Egy-egyórai beszélgetés a szomszédnővel, kopogtatással persze, érdekesebbé tette napjait. Több mint érdekessékké: izgalmasakká.

Ő volt a férfi, úgy illett, hogy ő legyen naponként a kezdeményező. Legtöbbször már reggel, mihelyt felöltözködött, megkezdte a kopogtatást. Illemtudó ember volt, előbb megmosdott és fel-

öltözött, egészen rendbeszedte a külsejét, csak azután állt oda a falhoz.

Kopogtatására hamarosan jelentkezett a szomszédnő. És csak ritkán esett meg, hogy a válasz elmaradt. Mi lehet olyankor? — tűnődött magában. Nincs otthon? Vagy nem ér rá? Rossz kedve van talán? Vagy... csak nem beteg?

És ha nincs otthon, akkor hol járhat? Mi csoda dolga lehet és merre jár? Kár, hogy másik lépcsőházban lehet feljutni a lakásához, így nem láthatja meg, nem lesheti meg. Milyen lehet vajjon? Csakugyan fiatal-e? Szép-e? Csakugyan leány-e és szőke-e a haja? Ámbár a hajának a színe nem fontos, azt, hogy szőke-e, barna-e, éppen csak kérdezte tőle, mivel hirtelenében okosabb kérdés nem jutott eszébe.

Angyalka Bálint jelentkezése mindenkor úgy történt, hogy üdvözölte a nőt:

— Jóreggelt kívánok.

Vagy:

— Jóestét kívánok.

Ha a nő válaszolt, akkor ez következett:

— Kezét csókolom. Itt Angyalka Bálint.

Később nekibátorodott és a neve után még ezt mondta:

— A maga imádója.

A nő kevesebbet kérdezett, többet felelt. A feleletei furcsák voltak. Mintha némely kérdés után habozott volna. És hol tréfásan felelt, hol meg mintha a szavaiban érzés lett volna. Valami mély érzés, mellyel Angyalka vágyakozásait vizsgozta. Némely kérdésre a nő megtagadta a felvilágosítást. Egyszerűen így:

— Ne legyen olyan kíváncsi.

Vagy:

— Nem mondhatom meg.

Máskor:

— Majd talán megmondom később. Most még nem.

Megismerkedésük után egy-két hónapra már mindent tudtak egymásról. Már amit így, látatlanban tudni lehetett.

Az igaz azután, hogy nem mindent tudtak jól. Angyalka Bálint például kitartott az első hazugsága mellett, hogy ő harminckét éves. Ebből a hazugságából azután önként sarjadtak és nőttek ki egyebek is, ha ugyan azokat okvetlenül hazugságoknak kell bélyegeznünk. Mert hiszen az egész táviratozás tréfának indult és később is a móka a komollyal birkózva váltakozott benne.

Angyalka Bálint, mikor a nő kérdezte tőle, hogy mi a foglalkozása, hamarjában azt akarta

felelni, hogy dúsgazdag gyáros. Mindjárt úgy, hogy: dúsgazdag. Már majdnem kimondta, amikor mégis így szólt: Találja ki!

Ezzel időt nyert, hogy meggondolja a dolgot. Mert mi lesz, ha a nő kérdezi tovább: Mit gyárt? Hol van a gyára? Megnézhetném?

Jaj, ez a felelet, már hogy ő gyáros, olyan hazugság-hinárba vezetett volna, amelyből aligha lábolhatott volna ki. Ezért később a megismétlődő kérdésre azt a választ adta:

— Gazdálkodó.

Hol? Messze Budapesttől. Hogy mekkora a földje? Nem túlságosan nagy, de megél belőle. Hogy hol van hát mégis? Majd ... egyszer megmondja. Hogy miért van akkor mindig itthon és miért nincs a birtokán? Hát ő azelőtt mindig ott volt, csak ebben az évben tartózkodik Pesten, egy évre bérbeadta a földjét. Van itt valami dolga. Igen, igen, azért van mindig itthon, azzal foglalkozik. Hogy mi az? No jó, azt is megmondja: könyvet ír. Talán költemények vagy regény? Nem, nem, csak egyszerű gazdasági munka. Miről szól? Majd küld egy példányt, ha készen lesz a könyv.

— Milyen ember maga tulajdonképpen? — kérdezte egyszer a nő.

— Semmi rosszat nem mondhatok magamról,
— dicsekedett Angyalka Bálint.

— Jó, jó. De milyen a külseje? Irja le.

— Hát... száznyolcvan centiméter magas vagyok.

— Tovább, tovább!

— Tovább? Az már sok lenne. Azt szeretné, ha két méter magas lennék?

— Nem, nem. Hanem beszéljen tovább. Milyen a haja? Én megmondtam, hogy az enyém szőke.

Angyalka Bálint a tükörbe nézett éppen. Hogy milyen a haja? Hát erre az őszinte felelet az lenne: Hajam, sajnos, már nincs. A fejem teteje kopasz.

No, de ezt csak nem lehet közölni ez imádott nővel? Felelt tehát Angyalka Bálint:

— A hajam hollófekete.

— A szép haj tetszik nekem, — hangzott az elismerés.

— A szemem kék.

— Úgy még érdekesebb.

*

Amikor Angyalka Bálint ott állt a fal mellett lelkesen, fiatalos ábrándokkal telten, és kérdő-

seket, feleleteket kopogtatott át a falon annak a szép, az ő legjobb tudomása szerint húszéves leánynak, akkor valóban azt hitte, hogy ő gazdag ember, hogy a kopasz feje nem is kopasz, hanem a koponyáját dús fekete haj borítja.

Igen, mert Angyalka Bálint szerelmes volt ismeretlen szomszédnőjébe, szerelmes volt és... remélt. Remélte, hitte, hogy ő meghódítja a nőt, elég ehhez a kitartó vágy, a forró epedés, elég bókokat mondani, elég a játékos, kedves lánykát mulattatni.

Angyalka Bálint szerelmes volt és... felkészült... mire is? Talán ne mondjuk úgy, hogy a legrosszabbra. Új ruhát csináltatott tehát a szabójával. Tarkaszínű, fiatalos ingeket vásárolt és selyemnyakkendőket. Naponként borotválkozott. Mintha előre gyakorolni akarná, gondja volt rá, hogy mindig olyan legyen, mintha skatulyából húzták volna ki. Hogy milyen a külsőm? Majd meglátja a szentem. Nem vagvok ugyan egészen fiatal, de fiatalos! Nem hiszem, hogy egy tejfeleszájú tacskozó túlságosan tetszhet egy komoly nőnek. Ő pedig komoly nő. A tréfás mókái mögül is ki lehet érezni.

Múlt azonban az idő. Valamit már tenni kellene — vélte Angyalka Bálint. Már hűvöses őszi

napok jártak. Angyalka Bálint arra gondolt, milyen boldogság lenne a hosszú télen keresztül esténként egy szőkehajú kis feleséggel ülni a kandalló mellett. (Lám, milyen felelőtlen képzelgő volt ez az Angyalka Bálint. Kandallóról ábrándozott, mikor a lakása központifütéses volt.)

Gondossága határtalan volt. Egy kozmetikus barátjával megbeszélte valami arcbőrkezelési módszeret. Legalább húsz évvel látszol majd fiatalabbnak — biztatta a derék orvos. Diétát tartott, hogy kissé lefogyjon, hogy valamit veszítsen a domborodó pocakjából. A köszvényét is gyógyíttatta. Mindenáron fiatal és makkegészséges akart lenni.

És csodák csodájára, ez egy kissé sikerült is neki. Mivel valóban megfiatalodott és valóban jobban érezte magát. Megint csináltatott ruhát, megint vásárolt fehérneműt. A ruháit gyakran vasaltatta. A körmét ápolta. És képzelgett a nőről, a húszéves, szőkehajú leányról. Szép, angyalian szép. Méltó rá, hogy Angyalkáné legyen. Angyalka Bálintné született Péczeli Mária.

A szerelem nem egyoldalú. A lány is szereti őt. Miért ne szeretné? Gyakran van az úgy, hogy fiatal lányok „meglett” férfiakba lesznek szerelmesek. Gyakran van az úgy, hogy fiatal lányok

semmi vonzalmat nem éreznek a velük egykorú, vagy egy-két évvel idősebb férfiak iránt. Gyerekesnek tartják őket. Az ilyen lányok sokat adnak a belső értékre, a lélekre és a szellemre. Hat rájuk az érettebb férfi nyugodt bölcsesége. Igen, az élet sokféle változatot termel ki, sokféle lehetőséget nyújt.

Meg aztán, hiszen a beszélgetésük mindenkor tréfás is volt, nem bizonyos, hogy Mária az imádott Péczeli Mária csakugyan húszéves. Lehet, hogy valamicskével több. Huszonnégy, huszonöt. Talán harminc. És akkor a korkülönbség közöttük már nem is olyan végtelen nagy.

Lehet, hogy Mária nem is hajadon lány, hanem asszony. Persze elvált asszony. Az ilyen nő meg aztán éppenséggel komolyan gondolkozik, komolyabban, mint egy ... csitri.

Meg kellene vele ismerkedni, de előbb látni kellene! — Így buzgott türelmetlenné válva Angyalka Bálint. De hogyan lehetne látni? Arról, hogy merre jár, mikor megy el hazulról, mikor érkezik, semmit sem sikerült a kopogtatások útján megtudnia. Nem maradt tehát más hátra, mint a leskelődés.

Angyalka Bálint másodikemeleti lakásába a ház elsőszámú lépcsőjén lehetett feljutni. Mária

lakásába viszont a másodikszámú lépcső vezetett. Másik kapun is volt a bejárat. Ez előtt a kapu előtt kell ácsorogni, e körül kell sétálni. És figyelni kell a házba bemenő, vagy onnan távozó fiatal nőket. Sokan nem lehetnek, mert a lépcsőházból a földszinten és mindegyik emeleten két-két lakás nyílik. A ház négyemeletes, ha minden lakásban lakik egy fiatal nő, akkor a fiatal nők száma tíz. Ó, megismeri ő Máriát, mihelyt megpillantja. Az ösztöne igazítja el. Az ő ösztöne, mint minden egészséges ösztön, csalhatatlan.

De vannak adatai is Máriáról. Mindenek előtt a kora: fiatal nő, húsz és harminc között. Csakis szép lehet. Már maga a kacagásának hangja s az egész viselkedésében, játékos kopogtatásában megnyilvánuló báj is ezt mutatja. Jelentéktelen külsejű, vagy esúnya nő is lehet okos, lehet kellemes, lehet nemeslelkű, de bájos csak szép nő lehet.

További adatok Máriáról azok a tények, melyeket életkörülményeiről közölt. Először is a nővérével lakik együtt, helyesebben a nővérénél lakik, aki nála idősebb özvegy asszony. Hogy a nővérenek milyen a külseje? Erre a kérdésre egyszer azt a választ kapta, hogy: mit érdekliz az

magát? Máskor viszont azt kopogta Mária, hogy a nővére nagyon hasonlít öhozzá, csupán tíz évvel idősebb. Így mondta: Olyan, amilyen én leszek tíz év múlva. Bár... különös, hogy amikor ezt kopogta a falon túl, akkor elnevette magát.

Minden nőben van egy kis ravaszság — így elmélkedett Angyalka Bálint —, tehát bizonyos, hogy nem mindig őszinte és nem mindig a színtiszta igazságot közölte Mária. De amikor füllesztett, akkor elszólta magát, vagy tudatosan enyhítette a füllesztés hazugságnak is beillő súlyosságát, mert hangosan felkacagott.

No, de hátha Mária éppen akkor kacagott, amikor az igazságot mondta ki? Talán éppen az őszinte vallomás, az igazság kibökketésének ténye okozott neki olyan idegességet, mintha csiklandoznák? No de mindegy, bizonyosra kell venni, hogy van nővére. Miért ne lenne? Semmi oka nem lehetett, hogy valótlanlalt állítson.

Aztán... mit lehet még tudni Máriáról? Úgy látszik, csakugyan van vőlegénye. Az néha meglátogatja őt. Néha együtt lehetne őket látni hármában. A vőlegény baj lenne, döntő akadály, de Mária nem szereti a vőlegényét. Nem akar hozzámenni feleségül. Ezt a leghatározottabb

ígérettel jelentette ki. Völegényéhez a család ragaszkodik. Egyelőre a családtagok közül csak a nővéréről lehet tudni. Hm, hm... mindegy, az eset nem reménytelen. Csak kishitű ember hátrál meg.

Angyalka Bálint megkezdte a leselkedést. A ház sarokház volt, kis kertes udvarokkal. Angyalka Bálint nem félt attól, hogy imádottja meglátja őt ablakából, amint föl-alá sétál és vár, mert a szomszéd lakás ablakai egy kis udvarra nyíltak. Fölállt tehát posztján és állt, amikor pedig megunt az állást, akkor sétált. És látott a házba bemenni, a házból kijönni embereket, köztük nőket is, de egyiket sem vélte Péczeli Máriának.

Nem baj, majd megismétli, majd rendszerezíti ezt a leselkedést — gondolta. És csaugyan, attól kezdve naponként sétált a kapu körül, délelőtt is, délután is.

Egyszer egy gyönyörű lányt látott kijönni a kapun és elsietni. A szíve megdobbant. Ez ő! Ez Mária. Nem lehet más, mert gyönyörű és kíváncsinos. Ez elég bizonyíték. De meg amikor megnézte a lányt, az visszanézett rá, gyermeki kíváncsisággal. A mosolygó szeméből ki lehetett olvasni, hogy ő. Azok a szemek beszéltek és ezt

mondták egyszerűen és röviden: Én vagyok Péczeli Mária, no!

Csak egy hiba zavarta a biztonságát: a lánynak fekete volt a haja. No, de ez csekélység. Nyilván az történt, hogy a pajkos gyermek a hajának színéről valótlant mondott. Csak úgy mókából.

Igen, a gyönyörű, feketehajú lány Mária, annak kell lennie, mert Angyalka Bálint most már beléje szerelmes. Az ösztön pedig nem csal.

A lány jött és egykettőre eltűnt. Angyalka addig lesi, várja majd, amig újra látja. Persze olyankor, amikor nem éppen elmegy hazuról, hanem érkezik És akkor kikémleli: hová megy, melyik lakásba. Ha abba a szomszédosba, az első emeleten, akkor tökéletes a bizonyosság.

Ha Angyalka Bálint lelke tudattalan világával nem ragaszkodott volna a bizonytalansághoz, szóval valóban akarta volna a bizonyosságot, bemehetett volna a házmesterhez és kérdezősködhetett volna Péczeli Máriáról. Ki ő, mi esőda, milyen korú? Ezt azonban nem tette. Úgy vélte, hogy resteli, hogy méltatlan hozzá, hogy titkát, szerelmét nem árulhatja el a házmesternek, az egész ház, esetleg az egész kör-

nyék előtt. Talán Mária meg is haragudna miatta.

Egyszer meg két nőt látott a kapu felé közeledni, hasonlítottak egymáshoz és a kapun befordultak. Az egyik idősebb volt, a másik azonban elég fiatalos. Ez a fiatalabb szintén megtetszett Angyalka Bálintnak. Megint megdobbant a szíve. Nem csoda, hiszen mostanában általában olyan szívdobogós állapotban volt.

Utánuk sompolygott a nőknek és hallotta, amint beszélgetés közben az idősebb nő a fiatalabbat így szólította: Te Marika! Hah. tehát ez az! Ez ő!

Nem várok tovább! Fölkeresem. Bemutatkozom neki, történjék bérmi. Megvallomn koromat, de a lába elé térdelek és úgy esdekelek előtte ha kell — így rohant Angyalka Bálint képzelődése. Szeretni fog. Mert már szeret is. Nincs ok csüggedésre, öreg ember nem vén ember.

*

— Jó reggelt! — így kezdődött egy napon a kopogtatás.

Angyalka Bálint köszöntötte Máriát.

— Még ma látni akarom. Hol láthatnám? —
így folytatta azután Angyalka Bálint

Ijedt sikoly volt az első válasz. Komoly, vagy tréfás, nem lehetett tudni. Csak azután hangzott fel a kopogtatás:

— Nem lehet.

— Muszáj. Nem várok tovább.

— Nem lehet.

— Miért nem?

— Csak.

— Maga, úgy látszik, nem mondott igazat nekem. Fiatalabb mint húszéves.

— Miért gondolja ezt?

— Mert olyan válaszokat ad, mint egy kislány.

Kacagás következett. Angyalka Bálint türelmetlen volt:

— Miért nem lehet? Tudni akarom. Sohasem lehet?

— Nem lehet. Megöl a vőlegényem, az a vadember. Félek tőle. Hiszen tudja.

— Én megvédem magát. Ezer ember ellen is. Erős ember a vőlegénye?

— Nagyon erős.

— Milyen magas?

— Száznylevanöt, a testsúlya száz kiló.
Birkózóbajnok.

— Ezt eddig nem mondta.

— Nem kell magának mindent tudni.

Kis szünet után ment a válasz:

— Nem baj. Én boxoló voltam fiatal koromban.

— Fiatal korában?

— No igen. Húszéves koromban.

— Már régen abbahagyta a boxolást?

— Régen... illetve néhány éve.

— Már attól féltem, hogy régebben.

Angyalka Bálint hosszabb szünetet tartott.
Jött a kérdés:

— Talán elfáradt?

— Nem, hanem elhatároztam, hogy mégis
fölkeresem magát.

— Jaj, ne tegye.

*

Angyalka Bálint fekete ruhát öltött. Amikor
elkészült, megnézte magát a tükörben. Meg volt
elégedve önmagával. Azután elindult.

Lement az utcára, elsétált egy virágkereske-
désbe és három szál vörös rózsát vásárolt.

Azután visszasétált, befordult azon a kapun, amely Péczeli Mária lakásához vezet. Felment a lépcsőn és csengetett. Egy cseppet sem volt izgatott.

Egy öregedő nő nyitott neki ajtót. Barátság-talanul nézte meg és idegesen, csaknem ellenségesen kérdezte:

— Mi tetszik?

— Péczeli Mária kisasszonyt keresem. Itt lakik?

— Itt —, hangzott nyersen a válasz, de az öregedő nő csak állt a félig nyitott ajtóban, elállva az utat. — Mit akar tőle?

— Tiszteletemet akarom tenni nála, vár.

— Várja? Nagyon jó, nekem nem is szólt. Akkor csak tessék besétálni, itthon van.

A nő félrehúzódott az ajtóból és most már a kelleténél jobban megeredt a nyelve:

— Arra tessék! Benn van a szobában, ott bolondul a falnál.

— Mit csinál?

— Hát a szomszédval telegrafál egész nap. Angyalka Bálint meg volt hatva. A szíve most már hevesen dobogott.

Kopogtatott, majd a „szabad” szóra benyitott a szobába.

A faltól akkor fordult el egy ötvenévesnek látszó, őszülő hajú hölgy. A hölgy megriadt, amikor Angyalkát meglátta. Valósággal oda-tapadt a falhoz, védelmet keresőn.

Angyalka Bálint állt szótlanul, kezében a rózsákkal, szétnézett a szobában, mintha az keresné, nincsen-e jelen még egy nő, és fátyolos hangon szólalt meg:

— Péczeli Mária kisasszonyt keresem.

— Én vagyok.

Angyalka Bálint megint szótlanul állt egy ideig. Azután mutatkozott be:

Angyalka Bálint vagyok. Megigérttem, hogy eljövök.

— Örülök —, suttogta Péczeli Mária és a szeme egyszerre könnytől csillogott.

Angyalka Bálint szótlanul nyujtota át Máriának a rózsákat. Mária szótlanul vette el azokat. Megszagolta őket, sóhajtott, a mennyezetre nézett, majd a kezével egy karosszékre mutatott. Ő maga is belerogyott egy másikba. Ránézett Angyalkára, mélyen a szemébe:

— Bocsásson meg. Angyalka úr...

Angyalka Bálint közbevágott:

— Nem, ne mondjon semmit, kedves Mária kisasszony. Én tartozom magyarázattal is, meglegetőzéssel is. Nekem kell kegyedtől bocsánatot kérni.

Péczei Mária hallgatott és csak nézett szomorúan Angyalkára. Nem lehetett tudni, hogy ha megszólal, cáfolja-e Angyalkát, vagy igazat ad neki.

Angyalka Bálint beszélt:

— Boldog vagyok, hogy megismerhettem.

Péczei Mária szomorkásan mosolygott. Angyalka úgy vélte, hogy meg kell erősítenie, amit mondott:

— Igazán boldog vagyok. Nem szoktam hazudni.

— Nem —, hagyta rá Péczei Mária.

Angyalka hangja hevesebb lett:

— Nem szoktam hazudni...

— Elhiszem —, bólintott Péczei Mária és már zokogott is.

Angyalka Bálintot zavar öntötte el. Elpirult a feje bubjáig. Szegény nő. Szegény... kis lány. Meg akarta simogatni a kezét, hogy csilapítsa. De amint hozzáért, Mária önkénytelen mozdulattal elhúzta a kezét.

Angyalka várt. Mária sírása csak nem akart megszűnni. Angyalka felállt, karjait széttárta, mintegy jelezve, hogy tehetetlen.

Mária kezébe temette arcát, Angyalka pedig nesztelenül kisurrant a szobából.

Otthon megállt a fal előtt, fejét búsan horgasztotta le, majd kiegyenesedett és öklével megfenyegette ... a falat.

*

Egyheti csend következett. Azaz egy hétig nem kopogtatta a falat sem Angyalka sem Mária.

Talán kölcsönösen nehezteltek egymásra. Talán nem mert egyik sem közeledni a másikhoz a történetek után. Vagy talán ... mindkettő azt gondolta, hogy jobb így.

Angyalka Bálint nem borotválkozott most már mindennap. A ruháit nem változtatta, az egyik nyakkendőjét egy ismerősének elajándékozta. Kedvetlen volt, a köszvénye is kiújult.

Egy hét múlva, este, kissé bizonytalanul, de mindenestre váratlanul, felhangzott odaátrol az üdvözlés:

— Jóestét, Angyalka!

Angyalka felszisszent. És elfordult a faltól.
Nem, nem fog válaszolni.

Újra hallatszott a kopogtatás:

— Otthon van?

Ez az! Nem vagyok itthon! — erősítette magát Angyalka Bálint. Még csak udvariatlan sem vagyok. Nem vagyok köteles mindig itthon lenni. És nem mozdult.

Kisebb szünet után a kopogtatás makacsul megismétlődött:

— Angyalka! Ne bolondozzon. Úgyis tudom, hogy otthon van. Hol lenne máshol?

Angyalka habozott, majd felsóhajtott és oda lépett a falhoz:

— Jóestét.

— Ki ott?

— Hiszen tudja.

— Nem vagyok biztos benne.

— Angyalka Bálint.

— Úgy? Örvendek. Igazán örvendek. Ha szabad kérdezni, hány éves?

— Harminckettő. És kegyed?

— Húsz.

— Nagyszerű! Asszony?

— Leány.

- Még szabad?
- Ne legyen olyan kíváncsi.
- De kíváncsi vagyok. Udvarolni szeretnék magának
- Jaj, nem lehet. Vőlegényem van és az szörnyen féltékeny.
- Megölöm a vőlegényét.
- Azt ne tegye.
- Őt félti?
- Nem. Hanem nem akarom, hogy *maga* bajba kerüljön.
- Óv engem?
- Igen.
- Megható. Mikor láthatnám?
- Most nem lehet.
- Hát mikor?
- Majd egyszer. Egyszer, ha... már öregek leszünk. Majd akkor

*

Néhány nap mulva Angyalka Bálint törte meg a szünetet:

- Mikor láthatnám?
- Már megmondtam.
- Addig nem várok.

Engedély száma:

40.266/43.

M. E. III.

— Pedig muszáj.

— Miért ilyen makacs? Szeretnék magához
átmenni, szeretnék... dominózni magával.

— Dominózni? Ó, az a kedves játékom. Jöj-
jön bármikor. Miért nem ezzel kezdte?

VÉGE.

ÍRÓINK:

Móricz Zsigmond

Szabó Dezső

Bibó Lajos

Ignác Rózsa

Hunyady Sándor

Szitnyai Zoltán

Kassák Lajos

Orbók Attila

Móra Ferenc

Babay József

Török Sándor

P. Ábrahám Dezső

Vándor Kálmán

Leleszy Béla

Tersánszky J. Jenő

Dövényi Nagy Lajos

Thurzó Lajos

Czillei Géza

Izsáky Margit

Bognár Mária

Turi Turgonyi András

Pantaronq
E

Magyar Tea

A JOBB KÖZÖNSÉG
TEÁJA.

KÉRJE MINDENÜTT.
GYÁRTJA:

PANTODROG

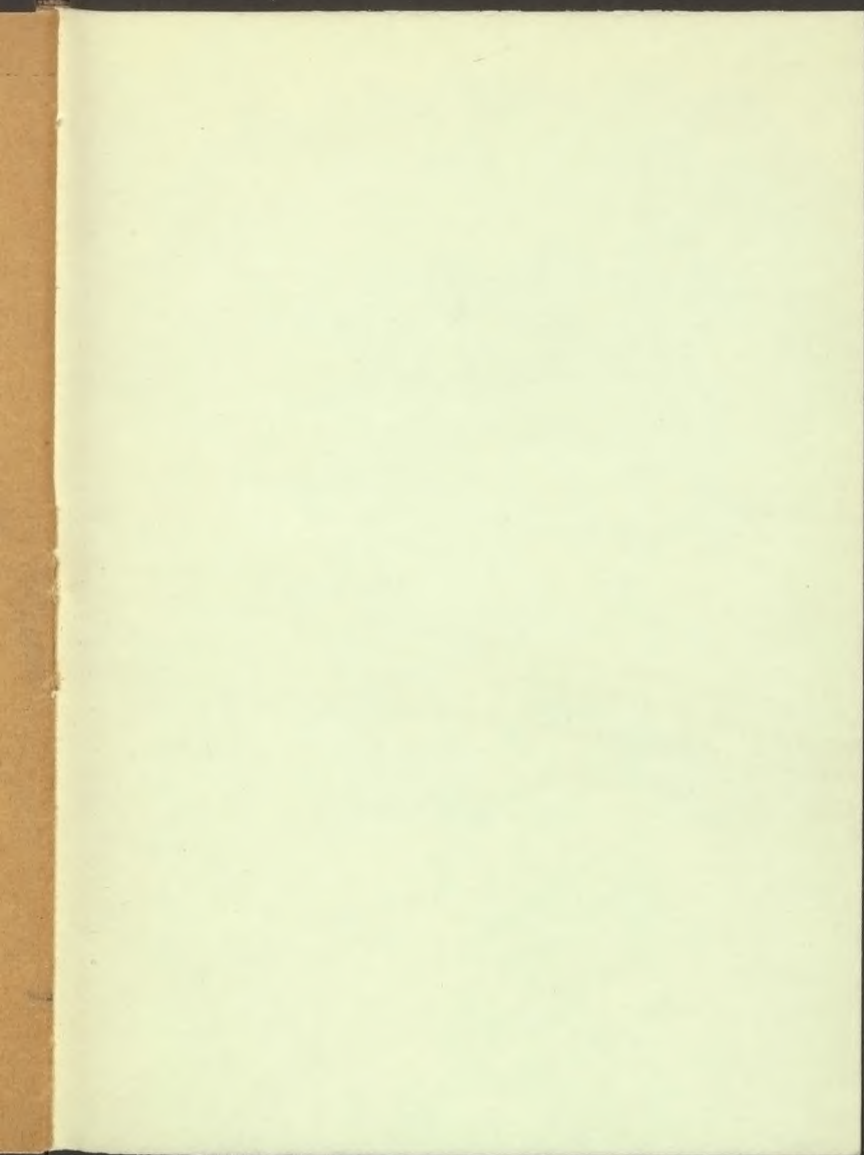
Stühmer

Tilinkó

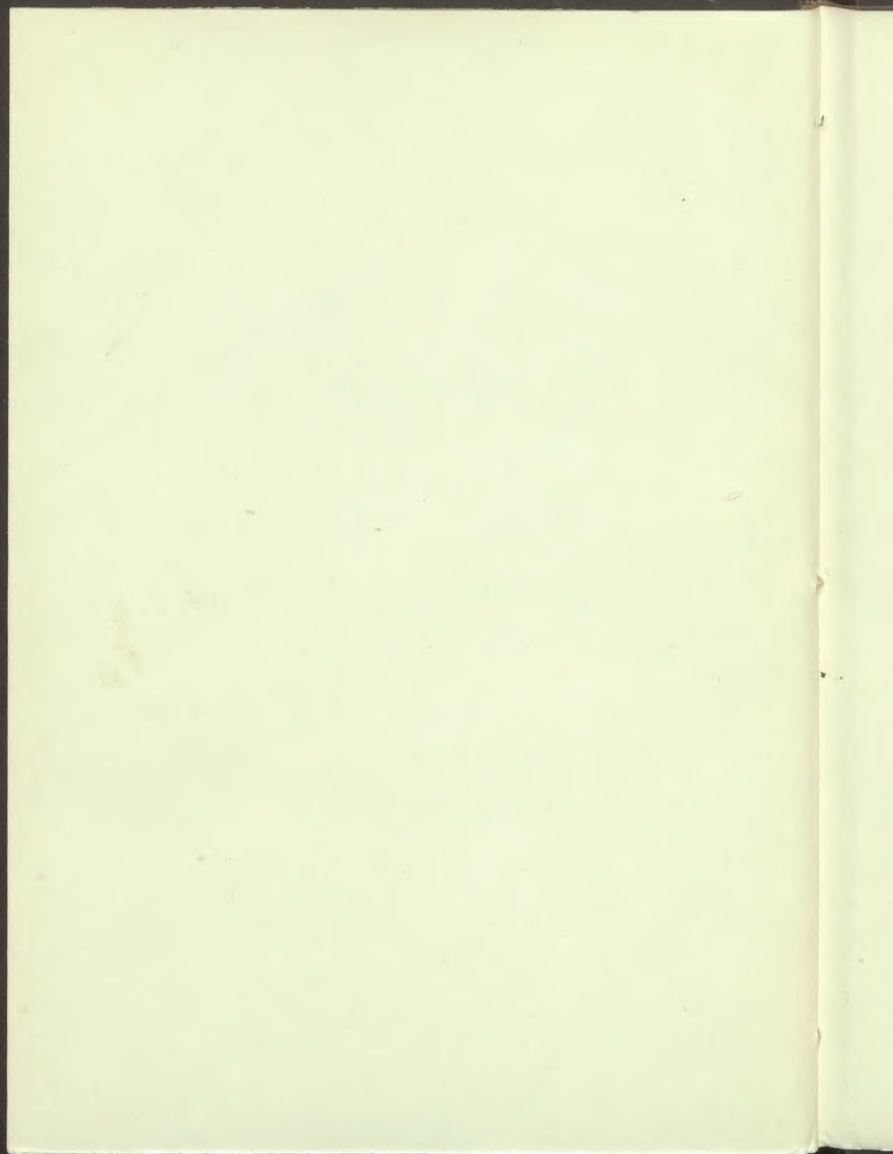
Ujdonság!

30251

Hungária Nyomda Rt. Budapest

1971 MAJ 5

